

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul XX(2020), nr. 415(1 –15 Februarie)

Dragii mei enoriași!

Păcatele popii. Când eram în seminar, de câte ori ne vorbeau profesorii despre preoție, nu uitau să ne spună cât de mare este responsabilitatea preotului în fața lui Dumnezeu. Preotul duce în spate propriile sale păcate, pe care, ca om, le va fi săvârșit în viață, cât și o bună parte din păcatele enoriașilor care i-au fost încredințați. Așa cum părinții poartă o parte din vina pentru păcatele copiilor lor, ei fiind autori morali ai acestora, tot așa și preotul răspunde pentru „fii săi duhovnicești”. Răspunde, pe de o parte, fiindcă nu și-a făcut datoria și nu s-a îngrijit să facă educație enoriașilor săi ca aceștia să nu păcătuiască, pe de altă parte că nu s-a îngrijit ca enoriașii săi să se spovedească și să se împărtășească și astfel să-și curețe sufletele de păcate.

Când am ajuns preot, mi-am dat seama că nu era așa de simplu. Sunt oameni pe care nu-i vezi pe la biserică nici la Paști. Este cunoscută o situație chiar amuzantă, când, la o înmormântare, preotul și-a exprimat amărăciunea că defunctul cât a fost în viață nu a vrut să vină și la biserică în duminici și sărbători. Fiica mortului n-a putut să se stăpânească și a precizat chiar atunci cu voce tare: „- Nici acum nu vru să vină, părinte, dar îl aduserăm cu forța!” Sunt oameni care nu vor să aibă vreo legătură, vreo comunicare cu preotul, îi întorc spatele, îl sfidează, poate chiar îl ocărăsc cum știu ei mai colorat. Unii sunt îndoctrinați de diferite convingeri politice antireligioase, alții aparțin unor secte. Sunt oameni care în mod sistematic refuză să se spovedească. Vă spuneam într-o „scrisoare” anterioară de un enoriaș, care ani de zile m-a dus cu vorba. Soția mă chema să-l spovedesc și să-l împărtășesc, mă înțelegeam bine cu el seara că nu mănâncă și nu bea nimic dimineața, iar când mă duceam la el a doua zi, poate chiar înainte de răsăritul soarelui, începea să râdă și-mi spunea: „- Părinte, vii altădată, că iar băui un păhăruț de țuică!” A murit nespovedit și neîmpărtășit. Altădată, la Gruia, unde exista superstiția că cel care se împărtășește moare, am fost chemat la un bătrân de 94 de ani. Nu mai vedea. Când a auzit cine sunt și la ce-am venit la el, mi-a spus hotărât: „- Grijește pe-al de te chemă, nu pe mine!” Noaptea a murit. Pe un astfel de om pot să-l spovedesc sau să-l grijesc cu forța? Bineînțeles că nu! Păcatele unor astfel de oameni se răsfrâng și asupra mea, nu? Mda!

Mai târziu mi-am dat seama de o altă situație foarte delicată. La înmormântare, la pomeni și parastase, preotul se roagă pentru sufletul celui decedat. Se roagă pentru iertarea păcatelor aceluia, pentru ca să i se ofere un loc de odihnă și de fericire pe lumea cealaltă. Rugăciunile sunt citite, recitate sau cântate. Foarte bine! Acesta-i rostul preotului: să se roage!

Ce mă fac, însă, atunci când cel pentru care mă rog a fost un criminal, care a ucis unul sau mai mulți oameni. În cărțile bisericești am doar câteva variante de slujbă de înmormântare: la enoriași de rând, la preot, la călugăr, în Săptămâna Luminată. Atât. Să presupunem că sunt chemat să fac înmormântarea unuia ca Hitler sau ca Stalin, oameni care au fost la butoane de comandă în vremea celei mai cumplite conflagrații mondiale. Datorită voinței și comenzilor lor, au murit milioane de oameni. Un astfel de om nu s-a spovedit și nu s-a împărtășit niciodată. Eu mă rog pentru iertarea păcatelor lui. Dumnezeu este cel care judecă și El știe cât și dacă îi iartă acele păcate pe care le-a săvârșit. Sunt însă unele rugăciuni, care mă fac să simt fiori. Trebuie să spun, spre exemplu: „*Cu duhurile dreptilor celor ce s-au săvârșit, odihnește Mântuitorule, sufletul adormitului robului Tău....!*” sau „*Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește și sufletul robului Tău....!*” Mă rog pentru sufletul aceluia om ca să-l așeze Dumnezeu „*în corturile dreptilor, în sânurile lui Avraam să-l odihnească, împreună cu dreptii să-l numere....!*” Mă rog: „*Odhnește, Dumnezeule, pe robul Tău și-l așează în rai, unde cetele sfinților, Doamne, și dreptii ca luminătorii strălucesc....!*” Un condac pe o melodie foarte frumoasă spune: „*Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit!*” Exemplele pot continua și nu sunt puține.

După învățătura noastră creștin-ortodoxă, sufletul după moarte este supus unei judecăți, numită judecata particulară. În funcție de faptele pe care le-a săvârșit în viață, el este repartizat într-un loc de fericire numit rai, dacă a săvârșit cele bune; într-un loc de nefericire și suferință numit iad, dacă a săvârșit cele rele și a murit fără să se spovedească. Știm, de asemenea că Dumnezeu este iubire și din iubire față de oameni L-a dat pe unicul Său Fiu să se răstignească, aducându-L astfel jertfă curată, fără de păcat pentru păcatele lumii. Prin jertfa Sa pe cruce Mântuitorul a realizat **mântuirea obiectivă** a lumii, adică a dat dreptul și posibilitatea fiecăruia să se mântuiască. Putem asemăna aceasta, ca să înțelegem mai bine, cu dreptul la învățatură al tuturor cetățenilor, pe care-l acordă statul nostru. Acest drept nu înseamnă că ne ducem la ghișeu și ne luăm diplomele, ci trebuie să muncim mulți ani ca să învățăm și dacă îndeplinim toate condițiile atunci suntem încununăți cu mult-râvnita diplomă de absolvire, cu o funcție potrivită etc. Așa este și cu mântuirea. Ceea ce ne-a oferit Mântuitorul, adică mântuirea obiectivă, nu ne bagă târâș-grăpiș în rai, nu ne asigură, în mod automat, raiul. Ne revine și nouă o parte de strădanie, prin care să realizăm **mântuirea subiectivă**. Pentru aceasta avem nevoie de viață curată, creștinească, de Sfintele Taine și Ierurgii, de post, rugăciune și fapte bune. Altfel spus, nici Dumnezeu nu ne mântuiește singur, fără voia noastră, dar nici noi nu ne-am putea mântui singuri, dacă Mântuitorul nu ne-ar fi dat această posibilitate, această șansă. El ne-a deschis ușile raiului, dar noi alegem dacă intrăm acolo sau.... dincolo, în iad. Peste voia noastră nici Dumnezeu nu trece! Așadar, mântuirea este lucrare divino-umană.

Dumnezeu este iubitor, blând, bun, milostiv și iertător, dar este și drept. Pe fiecare ne judecă după a Lui dreptate. Nu întotdeauna gândirea noastră este la fel cu gândirea Lui, dreptatea noastră nu e întotdeauna la fel cu dreptatea Lui. El hotărăște cu privire la fiecare dintre cei ce pleacă din lumea aceasta. Ca om, gândesc că îndrăznesc prea mult să-i cer lui Dumnezeu să așeze alături de sfinți, în loc de fericire, pe un criminal înrăit, care a ucis oameni, care a violat fete și copii, care a răpit oameni, care a lăsat în urma lui râuri de sânge și de lacrimi. Sfinții și-au dedicat toată viața slujirii lui Dumnezeu, au suferit chinuri, temniță și moarte pentru Hristos, au postit zeci de ani, s-au rugat zile și nopți, au făcut multe fapte bune pentru semenii lor, au fost considerați adevărați prieteni ai lui Dumnezeu. Ce-i drept, tâlharul de pe cruce s-a mântuit în ultima clipă a vieții lui, dar s-a rugat pentru asta, și-a recunoscut păcatele, altfel spus s-a spovedit și astfel i s-au iertat păcatele și s-a mântuit. Celălalt tâlhar n-a făcut la fel și n-a avut același drum după moarte, fiindcă lui nu-i promite Mântuitorul ceea ce-i promite celui dintâi. Ori, dacă eu ca preot officiez slujba înmormântării unui om la fel de păcătos ca tâlharul al doilea, care nu s-a spovedit și nu s-a împărtășit și îndrăznesc să-L rog pe Dumnezeu să-l așeze cu sfinții, socotesc că păcătuiesc prin îndrăzneală față de Dumnezeu. Batjocoresc sfinții și viața lor. Încalc dreptatea lui Dumnezeu. Devin avocatul apărării pentru un păcătos, care n-a făcut nici cel mai mic efort pentru mântuirea lui, care L-a batjocorit pe Dumnezeu și cele sfinte. Practic, în felul acesta, eu mă solidarizez cu el, devin copârtaș la păcatele lui. Una este să mă rog pentru iertarea păcătosului, pentru diminuarea pedepsei, alta să cer pur și simplu nu numai să fie absolvit de orice răspundere, ci să fie și așezat alături de apostoli, de sfinți și de îngerii lui Dumnezeu. Mi se pare prea mult! Și, totuși, o fac!

Iată cum se mai adaugă altele și altele în cărca popii!

*

Sfaturi părintești. Redăm mai jos fragmente dintr-o predică despre post a **Părintelui Arsenie Boca** ținută în 6 martie 1949. Ni se pare foarte actuală și azi:

„Iată ce ne învață Iisus: mai întâi Însuși a postit. Nu i-a trebuit, dar va zice cândva: „Pildă de viață v-am dat vouă!” Deci, nouă ne trebuie post, pentru înfrânarea patimilor, pentru subțierea minții, pentru sporirea în noi a Duhului Sfânt, care ne descoperă căile mântuirii. Postul ne ajută să înțelegem rosturile mai mari ale lui Dumnezeu cu omul. El e un toiag de drum prin viața aceasta cu trup pieritor spre veacul viitor, în care trebuie să ne desprindem de-aici. Dar să nu ținem postul într-un înțeles îngust. Căci sunt unii care cred că a nu mânca carne, și cele asemenea, ar fi tocmai de ajuns ca să se cheme că ai postit. Nu mănânci carne de porc, dar carne de om mănânci: clevetind, mușcând cu gura, osândind cu vorba și ucigând cu gândul. Postul nu e, mai ales în creștinism, numai un regim al stomacului. Avea și Sf. Pavel de aceștia, înguști cu socoteala, căroră trebuia să le spună că: „nu stomacul sau mâncarea ne va pune pe noi înaintea lui Dumnezeu”. A face din post numai o chestiune de stomac însemnează a îngusta rostul cu care a postit Iisus, ceea ce ar fi o ocară. Deci, iată și înțelesul mai larg, chiar înțelesul pe care i l-a dat Dumnezeu și ni l-a descoperit prin Isaia proorocul: Isaia 58: „Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele sale... În fiecare zi Mă

caută, pentru că ei voiesc să știe căile Mele ca un popor care făptuiește dreptatea și de la legea Dumnezeuului său nu se abate. Ei Mă întreabă despre legile dreptății și doresc să se apropie de Dumnezeu, zicând: De ce să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte? Da, în zi de post, voi vă vedeți de treburile voastre și asuprați pe toți lucrătorii voștri. Voi postiți ca să vă certați și să vă sfâdiți și să bateți furioși cu pumnul; nu postiți cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. Este, oare, acesta un post care Îmi place, o zi în care omul își smerește sufletul său? Să-și plece capul ca o trestie, să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului?”

Oare de ce zice așa? Fiindcă nu e bun rostul cu care e făcut. Oamenii implică pe Dumnezeu în vrajbele lor, fac slujbe ca să li se izbândească gândul și să li se facă pe plac aranjamente pământești, care, de multe ori sunt nedreptăți asupra altora. Fii singur că Dumnezeu îți poartă de grijă și în amănuntele vieții și nu va lăsa dreptatea ta, dacă o ai. „Nu știți voi postul care Îmi place? - zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asuprați și sfărâmați jugul lor. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă! Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprairea, amenințarea cu mâna și cuvântul de cârtire, dacă dai pâinea ta celui flămând și tu saturezi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta va fi ca miezul zilei. Domnul te va călăuzi neconținut și în pustiu va sătura sufletul tău. El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu seacă niciodată. Pe vechile tale ruine se vor înălța clădiri noi, vei ridica din nou temelii străbune și vei fi numit dregător de spărturi și înnoitor de drumuri, ca țara să poată fi locuită.”

Iată cum vede Domnul nevoița postului: tot ca o împlinire cu lucrul, o trăire a iubirii de oameni. Dar lucru vrednic de luat aminte din cuvântul acesta sunt urmările unui atare post; urmări cu refacerea sufletului tău și urmări pentru o țară de oameni. De bună seamă că un atare post, ținut la o înălțime de vederi, e un egal al rugăciunii neîncetate, care, amândouă rețin pe Dumnezeu în zidire și scot afară pe draci.”

*

Cerșetorul. Redăm mai jos poezia cu acest titlu semnată de poetul **Vasile Voiculescu**:

*Cunosc de mult o blândă țară veche:
Se-nvecina cu basmul și balada,
Avea mai gingaș sufletul ca nada,
Iar inima mai pură ca zăpada
Și milostivă fără de pereche.*

*Ca să-ți încerce multa-ți bunătate
O, țara mea mâncată de jivine,
Pe drumurile-ți albe-n triste sate,
Cu traista Sa de cerșetor în spate,
Azi iar colindă Dumnezeu prin tine!*

*

In memoriam: Arhim. Ioanichie Bălan. Era prin anul 198... Oricum, înainte de Revoluție. Scăpasem câteva zile la București să-mi completez documentația pentru o lucrare. Mă cazasem la căminul patriarhiei. Acolo găseam întotdeauna loc. Îmi era suficientă o cămăruță mică-mică, cu un pat, o măsuță și un scaun. De data aceea căminul era aglomerat. Abia am găsit un pat într-o cameră de vreo șase locuri. Când m-am întors seara, am găsit în acea cameră un călugăr trecut de 50 de ani, care corecta grăbit șpalturile la o carte ce urma să-i apară. Deși îmi era greu să-l tulbur, când a făcut o pauză am intrat în vorbă cu dumnealui. Atunci am aflat că este Părintele Ioanichie Bălan de la Mănăstirea Bistrița din județul Neamț.

Auzisem de Părintele Ioanichie multe și de toate. Aveam și câteva din cărțile lui. Știam, spre exemplu, de **Patericul românesc** (1980), de **Vetre de sihăstrie românească** (1981), de **Convorbiri duhovnicești**, din care apăruse până atunci un volum (1984) sau de **Mărturii românești la locurile Sfinte** (1986), cărți care-i apăruseră până atunci. Între timp i-au mai apărut și altele, până s-a stins în 2007, la 77 de ani. Aș cita în acest sens: **Istorie duhovnicești** (1991), **Călăuza ortodoxă în biserică** (1992), **Călăuza ortodoxă în familie și societate** (1993), **Rânduiala Sfintei Spovedanii și a Sfintei împărtășanii** (1993), **Părintele Paisie duhovnicul** (1993), **Părintele Cleopa duhovnicul** (1994), **Convorbiri cu teologi ortodocși străini** (1994), **Viața Părintelui Cleopa** (1999), **Sfinte Moaște din România** (1999), **Sfinte Icoane făcătoare de minuni din România** (1999), **Versuri duhovnicești** (2006)

și 2008). A editat, de asemenea, Viețile Sfinților în 12 volume, după ediția mitropolitului Grigorie Dascălul de la București și Căldărușani din 1834 - 1836, Cuvinte duhovnicești (1992), Puterea Sfântului Maslu (1993) și multe broșuri

În acele ceasuri de seară târzie corecta la șpalturile volumului II din **Convorbiri duhovnicești**. Deși era om în vârstă, observam cu câtă emoție citea și corecta. Parcă-i tremurau mâinile, parcă se temea ca nu cumva să-i smulgă cineva comoara din mâini. Citea cu glas șoptit, parcă pentru a sesiza legănarea graiului, muzicalitatea textului. Se oprea din când în când și corecta încet, apăsător, parcă ar fi scrijelat în piatră, nu pe o biată foaie de hârtie.

Părintele Ioanichie Bălan era pentru mine o enigmă greu de dezlegat. Băteam și eu drumurile editurilor și știam cu câtă greutate poți să tipărești o carte, mai ales dacă ești preot, mai ales dacă lucrarea are conținut religios. Erau piedici greu de trecut, ca să nu zic imposibile. Cu toate acestea, Părintele Ioanichie tipărea tot într-o veselie niște lucrări mari, cu coperti groase, frumos ornamentate. Publica în București, pe la Iași, Roman și pe la alte centre eparhiale, dar publica. El găsea soluția, spre uimirea tuturor. L-am întrebat cum reușește să publice atât de mult și în condiții grafice excepționale. A stat puțin în cumpănă, ca înainte de dezvăluirea unui mare secret, apoi mi-a spus: „Le rânduiește Dumnezeu cum știe El că-i mai bine! Noi suntem uneltele prin care El lucrează. Noi n-avem nici un merit. El le face pe toate, El ne ajută să depășim piedicile și greutatele. Important este să ne lăsăm în voia Lui!”

Și-a lăsat din nou privirile pe foile din fața lui și, cu pixul în mână, a reluat corectura. N-am mai îndrăznit să-l întreb altceva. Între timp au mai venit și alți preoți în camera aceea. Vorbeau între ei și părintele nu se simțea în largul lui. A ieșit afară, probabil să-l roage pe administrator să-i dea alt loc, mai liniștit, ceea ce s-a și întâmplat. Ulterior am făcut câteva schimburi de scrisori cu el. Scrisa greoi, tremurat, cu litere chinuite, cu propoziții scurte.

Peste ani, într-o scrisoare, cred că după Revoluție, mitropolitul Antonie Plămădeală își manifesta nemulțumirea că mulți îl pun pe Ioanichie Bălan pe aceeași treaptă cu el. Vorbesc despre Biserică și despre oamenii cei mai de seamă ai Bisericii, iar Ioanichie Bălan e mereu lângă Antonie Plămădeală, ba chiar și înaintea lui Antonie. Ce-i drept, vlădica avea dreptate. Între ei era mare diferență în ceea ce privește pregătirea intelectuală, ca între un tun și un pistol. Părintele Ioanichie avea pregătire intelectuală modestă, dar avea simț practic. Înțelegea ce este necesar omului de rând, credinciosului, pentru a deveni un creștin adevărat, practicant, ci nu creștin doar cu numele. Aduna material de unde nu te așteptai, se documenta cum putea, folosea mult interviurile cu oameni din toate treptele clerului pentru a desprinde adevărul curat, cristalin. El găsea, cu o dibăcie de invidiat, cele mai diverse soluții pentru a scoate la lumină lucrările sale, pentru a le răspândi.

Am convingerea că lucrările Părintelui Ioanichie Bălan au fost mult mai gustate și mai de folos oamenilor de rând decât ale mitropolitului Antonie, mai ales că pentru aceștia, pe limba și înțelesul lor, au scris foarte puțini. Într-adevăr, el a fost „unealta” prin care Dumnezeu a lucrat în lume la un moment dat!

*

Desfacerea cununiilor. De multe ori au venit la mine credincioși, mai ales femei, care mi-au cerut pur și simplu să le citesc „dezlegarea cununiilor”. Era vorba de persoane care fuseseră căsătorite, cununate, dar, din motive mai mult sau mai puțin cunoscute, se despărțiseră. Recăsătorirea întârzia și atunci cel în cauză socotea că „are cununiile legate”. Practic, cerea anularea Tainei Sfintei Cununii, care i se administrase cu un număr de ani înainte. Tot de „dezlegarea cununiilor” vorbeau și cei care erau înaintați în vârstă și nu reușeau să se căsătorească. Aceștia socoteau că cineva le făcuse farmece ca să se căsătorească cu o anumită persoană și până acest lucru nu se împlinește, el sau ea nu va reuși să întemeieze familie. În cazul acesta îmi cerea să-i anulez puterea unor presupuse farmece sau vrăji.

Sfânta Cununie este una dintre cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii, alături de Botez, Mirungere, Spovedanie, Împărtășanie, Maslu și Hirotonie. Aceste Sfinte Taine sunt întemeiate de Mântuitorul Iisus Hristos și nimeni și nimic nu le poate anula din moment ce au fost săvârșite. Preotul care „dezleagă cununiile cuiva” minte, ca să nu zică că e un șarlatan. În cărțile bisericesti nu există vreo slujbă sau rugăciune pentru „dezlegarea cununiilor”. Există rugăciuni pentru dezlegare de blestem și jurământ, ceea ce este altceva.

Cât privește farmecele, acestea sunt lucrări ale diavolului. Biserica are rugăciuni și slujbe pentru „alungarea” farmecelor și anularea efectelor acestora în situația în care au fost făcute asupra cuiva. Așadar, preotul se roagă pentru cineva să-și găsească „jumătatea” și să se căsătorească, dar nu anulează

Taina Sfintei Cununii; se roagă pentru alungarea diavolului și lucrărilor sale, pentru anularea farmecelor și descântecelor ca lucrări ale diavolului.

Să ne punem nădejdea în Dumnezeu, fiindcă toate sunt cu știrea și cu voia Lui. Să-L rugăm pe El să ne ajute să ne rânduim viața, să ne apere de rele și de toată lucrarea celui rău. Să ne străduim să avem o viață de creștin adevărat și nu avem de ce să ne temem. Când Dumnezeu este cu noi, diavolul fuge departe!

*

File de jurnal – 25 iul. 1982(I). „Am discutat vineri cu protopopul. Același om pe care-l știam: „lasă-mă că nu mă leg!” M-a sfătuit să le dau pictorilor cât îmi cer, numai să nu plece. Aș fi avut nevoie de un om ca lumea, care să meargă la Malovăț, să-și impună puțin autoritatea și apoi ar fi înțeles și pictorul că nu suntem o stână fără stăpâni. De altfel, protopopul își făcea planurile pentru apropiatul concediu. Mi-a spus, totuși, că la recepția lucrării se poate face caz de anumite date și documente, dacă acestea există. În concluzie, „descurcă-te cum poți și cum crezi, că eu nu mă bag!” Mai mult, m-a sfătuit să mă duc și la București, la Comisia de Pictură, să le expun cazul și tehnica de lucru a pictorului și atunci voi vedea ce mă sfătuiesc. Adevărul e că la noi în Biserică te țin toți în brațe atâta cât ești tare pe poziție și ți se întrevăd anumite perspective de viitor, din care și ei, într-un fel sau altul, ar putea să profite. Cum intri într-o situație critică, toți se retrag în expectativă. Ieși basma curată, îți sunt prieteni; intri la apă, te împroșcă mai rău!

Vineri și sâmbătă pictorul și familia sa au avut o comportare ireproșabilă. Aș putea spune chiar că din câini furioși au devenit javre lingușitoare. N-au mai amintit ieri de pretenția asupra altor două mii cincisute lei, dar au plecat, totuși, la Herculană până mâine. Vom vedea dacă vor mai da pe aici. Mă gândesc dacă nu cumva femeile din sat le-au dat bani în ascuns, mai cu seamă că a fost și Nica Rovența(a lui Armeanu) din Severin ieri la Malovăț.

Aseară am avut ședință cu Consiliul Parohial. Am avut discuții îndelungi și am luat niște măsuri severe(...). Oamenii s-au solidarizat în jurul meu. Certurile cu pictorul și poziția mea fermă în timpul ședinței i-a convins că trup și suflet sunt de partea lor, a parohiei, și le apăr interesele. S-a produs o reacție puternică și în sat. Atât cei mai în vârstă, cât și copiii mă respectă mai mult. Citești în ochii lor bucuria de a avea pe cineva care le vrea binele, le slujește interesele legitime și nu vrea ca să-i mai lase escrocați. Hei, Doamne, dacă fiecare dintre cei plecați din lumea satului și ajunși în funcții de răspundere s-ar bate și și-ar risca liniștea și situația pentru interesele și aspirațiile majore ale acestui neam, tare fericiți am fi! În orice caz, mai fericiți decât acum!

Ieri s-a lucrat la schele. De acum altarul și naosul e numai schele. Să dea Dumnezeu să vedem această lucrare terminată cu bine!”

*

Ajutoare și donații. Parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Stănciulescu Cristian** din Germania, fiu al satului Bârda: **120 lei**; **Domnul Coman Dorin-Sandu** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț și **Doamna Botoșan Olimpia** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda: câte **100 lei**; **Doamna Dobre Mihaela** din Chișorani(PH) și **Doamna Mucioniu Carmen** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda: câte **50 lei**;

Domnul Motreanu Ilie din Bârda a mai adăugat **100 lei**, totalizând până acum **210 lei**; **Doamna Căprioru Maria** din Malovăț a mai achitat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **105 lei**; **Domnul Coman Marian** din Malovăț a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **100 lei**.

Doamna Haidamac Miroana din Malovăț a achitat **70 lei** pentru contribuția de cult. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații. În această perioadă, preotul vs. A reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Povestea hamalului**, în „Obiectiv mehedintean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1012(23 ian.), p. 11; „**Scrisoare pastorală**” – **414**, în „Armonii Culturale”, Adjud(VN), 9 febr. 2020, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro>); în „Logos și Agape”, Timișoara, 10 febr. 2020, ediție on-line(<http://www.logossiagape.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 11 febr. 2020, ediție și on-line (<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); **Între David și Irod(IV)**, în „Obiectiv

mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1015 (13 febr.), p. 11; **Comoara din adâncuri**, în „Obiectiv mehedintean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1016 (20 febr.), p. 11;

Parohia noastră a publicat cărțile regretatei Prof. Sofia Dobrescu, **The Supreme Justice** și **Notes**. Sunt traduceri în limba engleză a cărților **Justiția Supremă** și **Însemnări**, pe care parohia noastră le-a publicat în anii trecuți. Întregul tiraj a fost cumpărat de fiica autoarei, **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș. Traducerea a fost făcută de **Doamna Prof. Univ. Elena Dochinoiu** de la Universitatea din Pitești.

*

Zâmbete. ► La o înmormântare, preotul a spus că regretă faptul că toată viața sa cel decedat nu a vrut să vină măcar o dată la biserică. Fiica mortului a replicat: „Nici acum n-a vrut să meargă, părinte! Îl aduserăm noi cu forța!” ► Într-o noapte, la spital, o asistenta îl trezește pe un pacient și-i spune: „- Treziți-vă, am uitat să vă dau somniferul!” ► O doamnă îl întreabă odată pe scriitorul George Bernard Shaw: „- De ce credeți că Dumnezeu a creat întâi bărbatul și abia apoi femeia?” Shaw răspunde: „- Probabil, Dumnezeu nu dorea ca în timp ce va crea bărbatul, femeia să-l sâcăie cu sfaturile ei!” ► Scriitorul Mark Twain spunea: „- Îl invidiez pe Adam, pentru că atunci când spunea o vorbă de duh știa că n-a mai spus-o nimeni înaintea lui!” ► Gheorghe și Ion erau cu oile pe câte un deal și strigau de răsunau văile: „- Bă, Ioane, a fost lupul la tine azi-noapte?” „- O fost!” „- Și ți-a luat vreo oaie?” „- Da’ ce, ai fi vrut să-mi aducă?”

*

Reveniri la Ortodoxie. În ziua de 8 februarie **Doamna Răducăniță Mihaela** din Malovăț a depus cerere de revenire la Ortodoxie. Doamna a venit din Italia în urmă cu câțiva ani și s-a stabilit în Malovăț. Cererea urmează să fie examinată de **Preasfințitul Episcop Nicodim**, care va decide în consecință. Oricum, gestul doamnei este un prilej de mare bucurie!

*

Excursii-pelerinaje. Joi, 9 Aprilie, organizăm o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Tr. Severin-Tg. Jiu-Mănăstirea Lainici-Petroșni-Mănăstirea Prislop(mormântul Părintelui Arsenie Boca)-Caransebeș-Mănăstirea Teiuș-Orșova-Tr. Severin-Bârda**. Preț: **45 lei/pers.**

*

Anunturi. ► Primim pomelnice pentru pasesimi; ► primim înscrieri pentru făclii de Paști; ► primim înscrieri pentru tămâie(350 lei/kg).

*

Lucrări la cimitire. Rugăm pe toți enoriașii noștri să curețe mormintele celor dragi lor. Vine primăvara și este nevoie urgentă de asemenea lucrare. Pe cei de la Malovăț îi rugăm să nu mai arunce resturile și gunoaiile la poarta cimitirului. Arată foarte urât grămada de gunoi la poartă. E cartea de vizită!

*

Înmormântări. În ziua de 1 febr. am oficiat slujba înmormântării pentru **Curea Constantin**(62 ani) din Malovăț; în ziua de 4 februarie pentru **Meilă Iancu**(76 ani) din Malovăț, iar în ziua de 6 februarie pentru **Focșan Dumitru**(49 ani) tot din Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Program. În cursul lunii MARTIE avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(dimineața, la Bârda, sfințirea apei și a semințelor; slujbă la Malovăț, după care se va face sfințirea apei și a semințelor); **2 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **3 Mart.** (slujbă seara la Malovăț); **4 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **5 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, în Bârda; slujbă seara la Malovăț); **6 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, la Malovăț; seara slujbă la Bârda); **7 Mart.**(Bârda – Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **8 Mart.**(Bârda, cu pomenirea pasesimilor la vii); **14 Mart.**(Bârda – Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **15 Mart.**(Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la vii); **21 Mart.**(Bârda-Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **22 Mart.**(Bârda, cu pomenirea pasesimilor la vii); **25 Mart.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **28 Mart.**(Bârda-Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **29 Mart.**(Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la vii). Slujbele de seară încep la **ora 17**. În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: **stanciulescubarda@gmail.com**.

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda